

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. Сливен, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева

Членове: Мартин Цв. Сандулов
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Ивайла Т. Куманова Г.
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20232200500138 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивни жалби против първоинстанционно решение № 44/11.11.2022г. по гр.д. № 4637/20 г. на СлРС и допълнително решение № 260002/17.02.2023г. по гр.д. № 4637/20г. на СлРС.

*С първото е **отхвърлен** предявеният от С. Р. К. с ЕГН: ***** и М. А. К. с ЕГН: ***** и двамата с адрес: *** **против** Д. Й. Д. с адрес: *** „ЕСВ“ ЕООД с ЕИК: *** със седалище и адрес на управление: ***, В. Ж. И. с адрес: ***, Д. П. К. с адрес: ***, Д. Д. Д. с адрес: ***, Д. Г. С. с адрес: ***, Б. Ж. С. с адрес: ***, Н. Д. С. с адрес: ***, Б. Ж. С. с адрес: ***, Г. Й. С. с адрес: ***, П. И. П. с адрес: ****, Х. Д. Н. с адрес: ***, М. П. Д. с адрес: ***, Т. Т. Т. с адрес: ***, П. Х. Х. с адрес: *** и В. Й. Й. с адрес: ***, иск с правно основание чл. 109 от ЗС за осъждането на първия ответник да премахне ролетната врата, преграждаща входната алея към подземното строително ниво, монтирана на нивото на улицата в жилищна сграда с административен адрес: ***, за да осигури достъп на всички собственици на самостоятелни обекти в сградата до общите съоръжения: главно ел. табло и главен водопровод, както и до свободните площи в парцела, в който е построена сградата, предназначени за общо ползване, като **неоснователен** и **недоказан** и са присъдени разноските по делото на ответната страна.*

С второто решение се допълва решение № 44/11.11.2022г. по гр.д. № 4637/20 г. на СлРС, като са отхвърлени като неоснователни активно субективно съединените иски по чл. 109 от ЗС за премахване на ролетната врата и против етажните собственици В. Ж. И., Д. П. К., Д. Д. Д., Д. Г. С., Б. Ж. С., Н. Д. С., Б. Ж. С., Г. Й. С., П. И. П., Х. Д. Н., М. П. Д., Т. Т. Т., П. Х. Х. и В. Й. Й..

Против двете решения са постъпили въззивни жалби от ищците в първоинстанционното производство.

С първата въззивна жалба се атакува първоначалното решение изцяло, с втората – решението за допълване, с което исковите са отхвърлени спрямо всички ответници.

Въззивниците в първата си въззивна жалба на първо място развиват съображения във връзка с недопустимост/нищожност на атакувания акт предвид това, че исковите са предявени срещу множество ответници, а е отхвърлен само срещу първия от тях, респективно – не е ясно каква е волята на съда спрямо останалите ответници, като по този повод въззивният съд е върнал делото на РС за допълване на постановеното решение. В тази връзка са и оплакванията, че съдът, като е конституирал другите ответници, не бил дал указания на ищците да променят петитума и това било довело до недопустим иск срещу другите съсобственици, освен Д. Д.. Въззивниците изразяват и съмнение, че неправилно са конституирани и другите съсобственици на ЕС, след като те сочат действия само на Д. Д., който е препялстввал правото им да ползват общите части като не им е дал управляващ вратата механизъм – дистанционно, а и само той бил изградил ролетната врата. Развиват аргументация в тази насока. По-нататък сочат, че съдът не е посочил кои права се признават, кои обстоятелства не се нуждаят от доказване и за кои факти страните следва да посочат доказателства. Също така въззивниците се оплакват, че неотнoсимо към спора е виждането на първоинстанционния съд, че когато се касае за управление и разпореждане с общи части на ЕС, спорът дали един обект е обща част следва да се разреши еднакво спрямо всички етажни собственици, както повеляват нормите на ЗУЕС, тъй като такъв спор в случая няма, понеже предметът на иска е различен. Безусловно е прието в практиката, че иск може да се предяви и само срещу един съсобственик, ако само той пречи на останалите да ползват общите части, тоест – не е следвало да се конституират в случая като ответници останалите етажни

собственици. Следващото оплакване на въззивниците е за липса на мотиви – в обстоятелствената си част решението било формално, пренесени са само изявленията на страните, а по съществуването на спора няма изложени мотиви нито по повод доказателствата, въз основа на които е отхвърлен искът, нито на какви основания е сторено това. Твърдят, че неверни са фактическите констатации на съда, че процесната врата е поставена след решение на ЕС, тъй като към момента на одобряване на архитектурния проект не е имало етажна собственост, вратата е монтирана от Д. Д. и тогава не е имало управител и управителен съвет, а представеният протокол е от 2021г. и е оспорен. Заявяват, че не е имало решение на ЕС и съгласие на всички собственици, а има незаконно изградена врата, от която ииците нямат дистанционно, с това им се ограничава достъп до общите части, а те се ползват само по предназначение, което се определя от естеството им. В случая предназначението не е променяно по единствения допустим начин – решение на всички етажни собственици. От друга страна пък цитират практика на ВКС, според която предназначението на общите части по естеството си не може да се променя дори с решение на общото събрание и тогава ползването им не по предназначение смущава правото на собственост на ЕС и неоснователно действие, против което е приложима защитата по чл. 109 от ЗС. Въззивниците продължават с оплакванията си, като заявяват още, че съдът не е обсъдил възраженията и исканията им, не е анализирал нито едно доказателство, възражение и искане. Посочил е, че е приета СТЕ, но не е обсъдил възраженията им по повод същата във връзка с това дали вещото лице е видяло протокол на ОС, офертата за инсталиране на вратата, огледал ли е мястото, може ли да се мине през търговския обект до общите части и т.н. Излагат анализ на отговорите на вещото лице. Следващото оплакване е, че първостепенният съд не е съобразил разпоредбата на чл. 6 ал. 1 т. 12 от ЗУЕС, съгласно която собствениците са длъжни да осигуряват достъп в своя самостоятелен обект или в част от него за извършване на необходимите проучвателни, проектни, измервателни, строителни и монтажни работи, работи, свързани с поддържане, основен или текущ ремонт и собствениците не трябва да пречат на другите да използват общите части и да не ги завземат. Целта на иска им е да се преустановят действията, чрез които един от етажните собственици импречи да ползват по предназначение общите части. Позовават с ев тази

връзка и на решение на ЕСПЧ по делото Милеви и др. срещу България, в което било прието, че собственикът не може да извършва действия, които пречат повече от обичайния начин на използване на съсобствен имот, като в случая изградената ролетна врата и непредоставянето на дистанционно за отваряне на ищците, са действия, с които неоснователно се пречат упражняването на правото им на собственост върху общи части.

С оглед изложеното въззивниците искат от въззивния съд да обезсили обжалваното решение като недопустимо/нищожно, алтернативно – като неправилно, постановено в нарушение на процесуалния и материалния закон. Претендират разноските по делото, включително за адвокатски хонорар.

Направени са нови доказателствени искания за назначаване на тройна експертиза, която да направи оглед на място и да изясни дали има достъп от други входове до общите части, описани в исковата молба и ако има, да отговорят дали са видели протокол за съгласие от 16.12.2018г., дали е бил оригинал, видели ли са офертата за инсталиране на ролетна врата, да отговорят и относно достъпа до площадката за отдих.

- На основание чл. 173 от ГПК въззивниците искат съдът да разпита другите ответници за това дали Д. Д. им е дал дистанционно от ролетната врата и откъде влизат те до тези съоръжения и общи части, описани в исковата молба.

С въззивната жалба против **допълнителното решение** са изложени оплаквания, препокриващи се с тези, релевирани в жалбата против основното решение. Въззивниците твърдят, че допълнителното решение е недопустимо, евентуално – неправилно. Постановено е в противоречие на материалния и процесуалния закон и при липса на мотиви. Решението е недопустимо поради нередовна искова молба, както и поради произнасяне по непредявен иск, като доводите са аналогични на тези в първата жалба. След указанията на съда, исковата молба останала нередовна, тъй като петитума не бил променен, въпреки конституирането и на другите ответници, а съдът е длъжен да следи служебно за надлежното предявяване на иска и индивидуализация на спорното право чрез основанието и петитума на исковата молба. В случая ищците сочат само действия на Д. Д., който е изградил ролетната врата и не е дал отключващ механизъм на ищците и правилно искът е бил първоначално предявен само срещу него, тъй

като към него момент не е имало УС на ЕС. След като спрямо другите ответници няма заявен петитум, а с диспозитива на допълнителното решение се отхвърля иск срещу тях, то съдът неправилно е конституирал и другите етажни собственици и се е произнесъл по непредявен иск. Липсата на мотиви се изразява в това, че съдът не е изложил своето вътрешно убеждение.

С оглед изложеното въззивниците искат да се обезсили допълнителното решение като недопустимо, евентуално – да се отмени като неправилно. Претендират се разноси и се поддържат вече направените с първата жалба възражения и доказателствени искания.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна – ответникът по делото **Б. С. Ж.**, чрез особен процесуален представител по чл. 47 ал. 6 от ГПК адв. М. Д., е подала писмен отговор, с който оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна и иска потвърждаване на обжалваното решение, като правилно и законосъобразно.

Няма доказателствени искания. Желаете да се отхвърли жалбата.

В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна – ответникът по делото **Т. Т. Т.**, чрез особен процесуален представител по чл. 47 ал. 6 от ГПК адв. М. Й., е подала писмен отговор, с който оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна и иска потвърждаване на обжалваното решение, като правилно и законосъобразно. Развива доводи, с които последователно оборва всички релевирани с въззивната жалба оплаквания. Заявява, че не са допуснати твърдяните нарушения и фактическата обстановка, изложена от първоинстанционния съд е пълна, парвилна и кореспондира с доказателствения материал. Неоснователни са възраженията за липса на мотиви. Съдът е обсъдил обстойно всички източници на доказателствата и направените от него правни изводи са в съответствие с приложимите материалноправни норми. Счита крайните изводи за неоснователност на исковете за правилни и законосъобразни, правилно е ценено заключението на назначената експертиза, която е заключила категорично, че е налице осигурен достъп към площадката за отдих и до описаните съоръжения.

По отношение на доказателствените искания моли да не се уважават и заявява, че те са неоснователни, тъй като са преклудирани, освен това нито е налице условието на чл. 201 от ГПК за назначаване на тройна експертиза, нито чл. 173 от ГПК е приложим по отношение на страна по делото.

Няма доказателствени искания.

Моли да се определи възнаграждение за особения представител, вносимо от въззивниците.

*В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба. В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна – ответниците по делото **М. П. Д., Д. Й. Д., Д. П. К., Д. Д. Д. и Х. Д. Н.**, са подали писмени отговори с напълно идентично съдържание, чрез процесуалния си представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК адв. П. Н..*

С тези отговори се оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна и се иска потвърждаване на обжалваното решение, като правилно и законосъобразно. Въззиваемите заявяват, че атакуваното решение съдържа обективно и доказателствено обосновано изложение на фактите и обстоятелствата относими към предмета на спорното право, въз основа на което първоинстанционният съд убедително е възприел правни изводи, обосноваващи постановеното законосъобразно отхвърляне на предявения иск с правна квалификация чл. 109 от ЗС. На първо място развиват съображения във връзка с оплакването за недопустимост/нищожност на решението, поради отхвърлянето на иска само спрямо единия от ответниците, като въззиваемите считат, че постановеният диспозитив на обжалваното съдебно решение е съобразен с рамката на петитума на предявената ИМ, но правилно фигурират и останалите етажни собственици. Считат, че правилно останалите етажни собственици са конституирани като ответници по делото, тъй като решението по повдигнатият спор в не малка част от възможните хипотези би засегнало пряко техните права. По-нататък въззиваемите сочат, че неоснователно се твърди във въззивната жалба, че изградената ролетна врата и липсата на предоставено на ииците дистанционно управление ограничавала достъпа им до описаните в ИМ помещения. В настоящия случай следва да се има предвид, че от една страна всеки един от етажните собственици, било чрез ползване на дистанционно управление, било чрез механично съществуващото приспособление може да отваря всяка една от двете ролетни врати, в т.ч. и процесната, а от друга страна ролетната входна врата осигурява достъпа на притежателите на гаражи и гаражни клетки, респ. на автомобили, от улицата към подземното гаражно ниво, а ииците нямат гараж. Тази врата е законово изградена по

одобрен проект и то преди да е преминала собствеността върху бъдещите етажни собственици. Също така некоректно е въведено възражение във въззивната жалба, според което съдът е допуснал нарушение на чл. 146 от ГПК, като не е посочил кои права и кои обстоятелства се признават, кои обстоятелства не се нуждаят от доказване, както и не е дал указания на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства. По делото е изготвен и обявен на страните пространен съдебен доклад, който не съдържа неясноти, нито пък е заявено искане от която и да е страна за допълване, корекция и т.н. Несъстоятелно е и възражението, че съдът не е дал указания на ищците да променят петитума на ИМ, тъй като с оглед диспозитивното начало, страната-ищец определя обема и рамката на спорното право. Следващото възражение също е неоснователно, тъй като безспорно е установено, че процесната врата е била изградена въз основа на надлежно одобрена строителна документация за това и не е доказано по никакъв начин, че тя е била монтирана от етажният собственик Д. Й. Д.. Няма пречка един етажен собственик да предяви срещу друг етажен собственик иск по чл. 109 от ЗС, чрез който да поиска съдебна намеса за прекратяване на неоснователните действия, които му пречат да упражнява правото си на собственост върху определени общи на сградата, но настоящият случай не е такъв. Не става въпрос за еднолично взето решение и за еднолично извършени действия, а се касае за изградена/монтирана гаражна врата още от строителя и то по одобрени строителни книжа, която впоследствие е била надлежно приета, ведно с всички останали обекти и съответно въведени в експлоатация. Напълно несъстоятелно е бланкетното позоваване от въззивниците на разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от Конституцията на страната, при което дори няма каквато и да е обосновка към така заявеното съждение. Категорично не отговаря на истината и възражението, въведено с въззивната жалба, според което обжалваното съдебно решение било постановено при „липса на мотиви“. Напротив - първостепенният съд е дал ясна и обоснована фактическа обстановка, въз основа на която е приел и заявил правни изводи, които категорично кореспондират с диспозитива му. Напълно неотнормисими са оплакванията, въведени с въззивната жалба относно промяна на предназначението на обща част, каквато в случая не е извършвана. Невярно е и оплакването, че достъпът до вътрешното пространство /площадката

за отпих/ се осигурявал „през склада на единия търговски обект“, тъй като е установено, че основният достъп до визираното вътрешното пространство се осигурява от врата-прозорец, изградена непосредствено след подхода при рампата към подземните гаражи и той касае всички етажни собственици.

По отношение на направеното доказателствено искане за назначаване на тройна СТЕ, въззиваемите считат, че всеки един от формулираните към нея въпроси е недопустим, защото се иска установяване на факти чрез процесуално неприемлив способ, освен това е налице и настъпила преклузия по отношение на така заявеното искане. Поради това молят то да бъде оставено без уважение като недопустимо и като неоснователно.

С оглед всичко изложено, всеки от петимата въззиваеми моли въззивния съд да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди атакуваното решение като правилно и законосъобразно.

Всеки един от тях претендира разноски за настоящото производство съобразно представените списъци по чл. 80 от ГПК.

В отговорите няма направени нови доказателствени или други процесуални искания за въззивната фаза на производството.

В същия срок не са подадени насрещни въззивни жалби.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК по въззивната жалба против допълнителното решение не са постъпили писмени отговори от никого от въззиваемите.

В същия срок няма подадени насрещни въззивни жалби на втората въззивна жалба.

В с.з., въззивник пор. № 1 недовно призован, пор. № 2, редовно призован, се явяват лично и с процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който не се противопоставя на даване ход на делото, поддържа въззивната жалба и допълнителната въззивна жалба, оспорва отговорите и иска да се обяви за нищожно или обезсили като недопустимо поправеното решение и делото да се върне на първоинстанционния съд за ново разглеждане. Евентуално заявява, че е неправилно и иска неговата отмяна на изложените с двете въззивни жалби основания. Развива в защита по същество аналогична аргументация относно нередовността на исковата молба, процесуалните нарушения на решаващия съд и недопустимостта,

респективно нищожността, евентуално и неправилността на актовете му. Повторно прави доказателственото си искане относно допускане на тройна СТЕ, което съдът е оставил без уважение с мотивирано определение, държано в о.с.з. след съвещание. Претендира разnosки за двете инстанции, представя два броя разписки и списък по чл. 80 от ГПК.

В с.з. въззиваеми пор. № № 3, 5, 6, 7 и 8, редовно призовани, не се явяват. За всички се явява процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който заявява, че оспорва въззивните жалби, поддържа всички подадени отговори и иска потвърждаване на атакуваните решения като правилни и законосъобразни. Противопоставя се на допускане на направеното от пълномощника на въззивниците в с.з. повторно доказателствено искане. Претендира разnosки, представя списък, пълномощни и договори за правна защита и съдействие. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззивниците.

В с.з. въззиваеми пор. №№ 4, 9, 16, 17 и 18, редовно призовани, не се явяват и не се представляват.

В с.з. въззиваеми пор. № 15, редовно призован по реда на чл. 40 ал. 2 от ГПК не се явява и не се представлява.

В с.з. въззиваеми пор. №№ 13 и 14, редовно призовани, не се явяват и не се представляват. Подали са писмени становище, с които заявяват, че нямат отношение към спора, тъй като процесната врата била поставена към момента на закупуване на имота им и не знят от кого е сложена.

В с.з. въззиваеми пор. № 10 – Б. С., редовно призована чрез особения си процесуален представител, назначен по реда на чл. 47 ал. 6 от ГПК – адв. М. Д., не се явява и не се представлява.

В с.з. въззиваеми пор. №11 – Г. С., редовно призован чрез особения си процесуален представител, назначен по реда на чл. 47 ал. 6 от ГПК – адв. Г. М., не се явява, представлява се от адвокат Д. П. по реда на преупълномощаването от адв. М., който оспорва въззивните жалби като неоснователни, заявява, че атакуваните решения са допустими и правилни, липсват процесуални и материалноправни нарушения, поради което моли те да бъдат потвърдени. Противопоставя се на повторното доказателствено искане на въззивната страна. Претендира присъждане на разnosки за

особен представител, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззивниците.

В с.з. въззиваеМ пор №12 – Т. Т., редовно призован чрез особения си процесуален представител, назначен по реда на чл. 47 ал. 6 от ГПК – адв. М. Й., не се явява и не се представлява. С писмена молба, подадена от особения представител, същият заявява, че оспорва въззивните жалби като неоснователни, поддържа представения писмен отговор против първата, няма нови доказателствени искания. Моли да се потвърдят атакуваните съдебни актове и да му се присъди възнаграждение за особен представител съгл. чл. 47 ал. 6 от ГПК вр. Наредба № 182004г.

Въззивният съд намира въззивните жалби за редовни и допустими, отговарящи на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същите са подадени в срок, от процесуално легитимирани субекти, имащи интерес от обжалването, чрез постановилия атакуваните актове районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваните съдебни решения са валидни, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустими.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху основното и допълнителното решение, в рамките, поставени от въззивните жалби, настоящата инстанция, след преценка на събраните доказателства, намира, че обжалваните решения са правилни.

Въззивният състав счита, че фактическите констатации на първостепенния съд са обективни, пълни и намират подкрепа в доказателствения материал, поради което ги въвежда по подразбиране. Споделя и крайните правни изводи, до които решаващият съд е достигнал както в основното, така и в допълнителното решение.

Доколкото с двете се разрешава спор по едно цялостно правоотношение, въззивният съд ще разгледа и постанови общо по двете въззивни жалби, касателно двата атакувани съдебни акта.

На първо място, по повод релевираните от въззивниците твърдения за нищожност и недопустимост на атакуваните актове:

Тъй като липсва легална дефиниция за нищожност на съдебно решение, съдържанието на понятието се извлича по тълкувателен път, предвид характера на този акт като едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава

правен спор. Прието е в правната доктрина, че нищожно е всяко решение на съда, което не дава възможност да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Липса на такова е налице не само когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или не може да се направи извод за наличие на волеизявление, защото не е изразено в писмена форма, липсва подпис на съдебния състав под акта, но и когато, както е в конкретния случай, решението е неразбираемо и неговият смисъл не може да се извлече и при тълкуване.

Нищожността е най-тежката форма на порочност, която може да засегне съдебния акт и при обжалването му за нея горестоящият съд следи служебно. В случая не намира съвпадение на атакуваните решения с горните белези.

От своя страна недопустимостта на съдебния акт има обективно изражение, което се извлича от общите процесуални правила и от разпоредбата на чл. 270 от ГПК - решението е недопустимо при неподведомственост или неподсъдност на спора, ако е разгледан непредявен иск, по отношение на неучастващо или неправосубектно лице, без участието на задължителни другари при неправилно конституирани страни, или ако е постановен свръхпетитум.

Такива пороци също не са налице в атакуваните решения.

Пред въззивната инстанция в о.с.з. въззивниците се домогват да обосноват недопустимостта на решението и допълнителното решение на РС с довод, че след поправянето по указания на съда на исковата молба, насочвайки я срещу всички етажни собственици, петитумът е останал непроменен.

В тази връзка следва да се посочи, че в първоначалната си въззивна жалба ищците-въззивници твърдят, че съдът не е постановил решение срещу всички ответници, което означава, че няма произнасяне по всички предявени субективно съединени искове.

Тъй като това оплакване касае непълнота на постановеното решение, въззивният съд е съобразил, че при условията на активно субективно съединяване са били предявени негаторни искове с правна квалификация чл. 109 от ЗС – за осъждане на ответника Д. Й. Д. да преустанови пречястващи упражняването на правото на собственост на ищците действия, като първостепенният съд е счел, че е налице нередовност на

исковата молба, свързана с пасивната легитимация по исковете, оставил я е без движение и е указал на ищците **да предявят исковете против всички етажни собственици.**

В изпълнение на тези указания е депозирана искова молба със същото съдържание, в която като ответници са посочени наред с първоначалния /Д. Й. Д./ и останалите етажни собственици - „ЕСВ“ ЕООД, гр. Сливен, В. Ж. И., Д. П. К., Д. Д. Д., Д. Г. С., Б. Ж. С., Н. Д. С., Б. Ж. С., Г. Й. С., П. И. П., Х. Д. Н., М. П. Д., Т. Т. Т., П. Х. Х. и В. Й. Й., които са конституирани като такива – в качество на главна страна - ответник, и производството е протекло при тези параметри.

В решението си първоинстанционният съд изрично и недвусмислено е посочил, че ответници са всички, посочени в исковата молба лица, които са собственици на самостоятелни жилища и търговски обекти в процесната сграда. Посочил е, че се счита сезиран с искове, които са допустими и са „предявени срещу правнолегитимирани страни в процеса“. Развил е подробни съображения, че „с оглед нормативната уредба по Закона за управление на етажната собственост /ЗУЕС, предвиждаща управление на общите части чрез решение на общото събрание на етажната собственост и разпореждане с общите по предназначение части със съгласието на всички етажни собственици, спорът дали даден обект е обща част следва да бъде разрешен еднакво спрямо всички етажни собственици, т. е те са задължителни другари, както в производството по иск за установяване, че определено помещение в сградата представлява обща част, така и когато е въведено възражение в този смисъл. Когато етажната собственост е ответник по спор за собствеността на обект, представляващ обща част, искът следва да бъде насочен срещу всички етажни собственици, тъй като предметът на спора /съпритежание на обща част/ е тъждествен за тях и това налага и еднаквото му разрешаване." Позовавайки се на съдебна практика в тази насока, съдът е посочил, че „това разбиране е наложило в хода на процеса да се конституират всички етажни съсобственици“.

Независимо обаче, че е счел за предявени исковете по чл. 109 от ЗС и при условията на пасивно субективно съединяване – против всички ответници, с диспозитива на решението си, който обективира крайната му воля, съдът е постановил само по иска против ответника Д. Д. и е държал диспозитив: „отхвърля предявения от С. Р. К. с и М. А. К. **против** Д. Й. Д., „ЕСВ“ ЕООД, В. Ж. И., Д. П. К., Д. Д. Д., Д. Г. С., Б. Ж. С., Н. Д. С., Б. Ж. С., Г. Й. С., П. И. П., Х. Д. Н., М. П. Д., Т. Т. Т., П. Х. Х. и В. Й. Й. иск с правно основание чл. 109 от ЗС за **осъждането на първия ответник да премахне ролетната врата.....**“

Въззивният съд е отчел, че по този начин съдът се произнася по същество само против този ответник по иска за преустановяване на пречещи действия, въпреки че е приел за разглеждане пасивно субективно съединени искове против всички, конституирани в процеса на ответната

страна, лица и след като сам е посочил в мотивите си, че „предметът на спора /съпритежание на обща част/ е тъждествен за тях /за всичките ответници/ и това налага и еднаквото му разрешаване“, следва, щом са предявени иски против всички собственици, решението да породи ефект еднакво за всички тях.

Първоинстанционният съд е преценил от изложеното в исковата молба, че се касае не за еднолично действие на един собственик, засягащо личните собственически права на ииците, а че от една страна засегнатото вещно право е върху общите части на ЕС и от друга - пречещото действие е осъществено по решение на ЕС, поради което е указал на ииците да предявят исковите си срещу всички етажни собственици.

Ииците са сторили това, но съдържанието на обстоятелствената част на исковата молба и на петитума е останало същото.

РС сам е указал исковите да се предявят против всички етажни собственици и впоследствие е приел, че разглежда именно такива иски, и именно всички етажни собственици са ответници по тях, а това означава и че дължи произнасяне по отношение на всеки ответник - искът по чл. 109 от ЗС е осъдителен, следователно, при отхвърлянето му, съдът следва да откаже конкретната търсена защита и това волеизявление представлява съдържанието на съдебното решение. В диспозитива на решението си съдът следва да посочи между кои страни, по какъв предмет и на какво основание постановява, като той следва да обхваща изцяло субективните и обективните предели на спора, който се разрешава. След като такова произнасяне не е било направено, с определение от 02.02.2023г. по в.гр.д. № 40/23г. на СлОС въззивната инстанция е върнала по реда на чл. 250 от ГПК делото на първостепенния съд за допълването му чрез произнасяне по всички предявени иски. Това е сторено с допълнителното решение № 260002/17.02.2023г. по гр.д. № 4637/20г. на СлРС и настоящият въззивен състав счита, че първоначалното, част от което е станало допълнителното съдебно решение, не страда от пороци, обуславящи недопустимостта, твърдяна от въззивниците, касателно постановяване по нередовна искова молба.

Тук следва да се посочи, че ако първостепенният съд е считал, че петитумът на поправената по негово указание искова молба, чрез насочване на исковите срещу всички етажни собственици, вместо само срещу един от тях - Д. Д. - не отговаря на законовите изисквания и не му е ясен, е следвало да я остави без движение за уточнението му, но той не е сторил това, а е приел, че е сезиран с редовни иски с един и същ предмет против всички ответници /както е посочил в мотивите си/ и поради това механичното пренасяне на петитума, касателно само единия ответник - Д. Д., е довело до непълнота на решението му. Тя е отстранена по надлежен ред при горните предпоставки, които оставят извън всякакво съмнение между кои страни и по какъв предмет е постановил съдът решението си. Конституирайки

всички етажни собственици като задължителни другари, спрямо които е приел, че спорът е тъждествен и това налага и еднаквото му разрешаване, първоинстанционният съд е предоставил и еднаква защита.

По отношение на правилността:

Петиторната защита на негативния иск по чл. 109 от ЗС е насочена към осигуряване на собственика на възможност безпрепятствано да упражнява правата си като такъв, като го брани от неоснователни въздействия върху вещта/имота му от страна на трети лица.

Когато става въпрос за етажна собственост е допустим такъв иск както срещу един само от останалите собственици, така и срещу всички тях, като определящо значение имат предметът на защитаваното право и субектът на неоснователното посегателство.

В случая установените посредством допуснатата и извършена СТЕ факти, сочат, че пасивнолегитимирана страна по исковете на двамата ищци са всички етажни собственици. Заключение на вещното лице, в чиято добросъвестност и компетентност няма причини да се съмнява, съдът поставя в основата на фактическите си констатации, като изготвено въз основа на направен оглед на място и на базата на необходимата документация, с която експертът се е запознал в това си качество, като данните е анализирал посредством специалните си знания. Съдът му е възложил, използвайки експертните си качества, да отговори на поставените въпроси и предвид характеристиката и отговорността, присъща на фигурата на вещното лице, съдът счита документацията, с която то се е запознало при изпълнение на задачите, за обективно възприета. Страната, имаща интерес от това, е могла да поиска непосредствено събиране като доказателствени средства на съответните документи, намиращи се в други лица, но не е сторила това, поради което съдът се доверява изцяло на информацията, която експертът е събрал и обработил под тежестта на наказателната отговорност. Отново следва да се посочи и че въззивният съд не е допуснал поисканата тройна СТЕ, тъй като въззивниците поставят същите въпроси, които са поставили на експертизата пред РС и които са получили своите отговори – вещното лице е посочило, че е извършило оглед и е изброило документацията, с която се е запознало вместо съда.

По този начин е установено, че процесната сграда е изградена въз

основа на разрешение за строеж № 51/19.02.2013г., въведена е в експлоатация с удостоверение № 224 /03.09.2019г. и представлява „Жилищна сграда с магазини - жилищна сграда на пет етажа с мансарда, с три магазина за промишлени стоки и десет апартамента" с административен адрес в ***, като съгласно одобрената строителна документация тя притежава сутерен, обхващащ цялата площ на имота, в който са разположени пет гаражни клетки, четири складови помещения към жилищните обекти, стълбищна и асансьорна клетки. В одобрения на 30.01.2013г. архитектурен проект е предвидено монтиране на ролетна врата непосредствено след рампата - на входа на подземните гаражи.

Към документацията по въвеждане на строежа в експлоатация са приложени екзекутиви - **чертежи, отразяващи действителното състояние на строежа след изпълнението му** - в които са нанесени корекции от съответния проектант. По част архитектурна, корекциите на партера и сутерена са няколко, като относима към спора е тази от м. април 2019г. - предвидена ролетна врата на имотната граница, преграждаща достъпа от уличното платно на *** към рампата към подземните гаражи - отбелязването е в три чертежа - разпределение на етажа, разрез и фасада.

За изпълнение на ролетната врата на имотната граница към екзекутивите е приложен „Протокол за съгласие" от 16.12.2018г., подписан от М. П., Н. Т., Д. Д., Я. Т., Н. С., Д. П. К., Г. Т. Т., В. Ж. И., Д. Д. Д., П. И. П. и М. П. Д., в който е посочено, че „във връзка с постоянни набези и нанасяне щети върху откритите общи части в задния двор и рампа на сградата /ел. табло, заден двор, гаражна врата, климатици и много други/ от външни лица, бе взето решение за инсталиране на ролетна врата". Представена е и **оферта за изпълнение** на вратата и тъй като съгласно нормите на ЗУТ за монтиране на врата от този тип не се изисква наличие на строителна документация, не се изисква и изрично разрешение за строеж, към м. септември 2019г. тя е била монтирана.

Ииците са станали собственици на самостоятелни обекти в сградата на 04.10.2019г., като не са придобили гараж. Твърденията им са, най-общо, че наличието на ролетната врата на горния край на рампата към гаражите, пречатства упражняване на правото им на ползване върху

общите части.

От горното следва, от една страна, че ииците, като собственици на обект в сграда, етажна собственост, разполагат с правото да предявят иска, защитаващ възможността да упражняват безпрепятствено правомощията си като такива, а от друга – че пасивнолегитимирана ответна страна са всички останали етажни собственици, тъй като по тяхно общо, писмено съгласие е коригирана архитектурната част на проекта чрез предвиждане на ролетна врата, а поставянето ѝ е извършено не лично от някого от съсобствениците, а от изпълнител по представена оферта. Твърденията на ииците, че това са действия на ответника Д. Д. се опровергават от събраните доказателства, включително гласните, и се очертава не хипотезата на съсобственик, действащ лично за себе си и в свой интерес, да създава пречки на друг собственик да упражнява в пълен обем вещното си право, а хипотеза, в която твърдяното препятстване се явява резултат от единното действие на етажната собственост, която не е персонифициран правен субект и се състои от всички съсобственици. В този случай етажният собственик, който счита ограничени правата си от тези действия, следва да предяви иска си срещу останалите собственици, формирации ЕС, която представлява регулирана от специален закон гражданскоправна фигура.

Поради това въззивният състав счита, че правилно първостепенният съд е конституирал като ответници всички други собственици на обекти в сградата, исковете са предявени срещу всички тях и с допълнителното решение са отхвърлени също срещу всички.

По повод оплакването на въззивниците, че „по това време не е имало избран домоуправител и управителен съвет на ЕС“, следва да се посочи, че даденото писмено съгласие от собствениците от 06. 12. 2018г. е еквивалентно на решение на общо събрание, тъй като волята им е единодушно и недвусмислено изразена.

Това означава, че поставянето на ролетната врата, дори да беше физически извършено само от ответника Д. Д., обективира общото желание на собствениците, поради което, ако действието има препятстващ правата на ииците характер, исковете им следва да се уважат срещу всички останали етажни собственици. Може да се посочи, че

това положение не се променя, дори ако протоколът за съгласие не е бил подписан от праводателите на ииците като етажни собственици към него момент.

За да се активира действието на разпоредбата на чл. 109 от ЗС, според която “собственикът може да иска прекратяване на всяко неоснователно действие, което му пречи да упражнява своето право”, е необход. да се докажат в кумулативна даденост условията, предписани в нея – ииецът да е собственик на имота, упражняването на някое от правомощията му като такъв – владение, ползване, разпореждане, да е затруднено, пряка причина за това да е действие/бездействие на посочения ответник и то да е неоснователно.

В случая няма установено пълно съвпадение между хипотезата на правната норма и констатираните факти.

По начало всяка от страните може да упражнява своето признато от закона субективно право, доколкото това не нарушава правото на другата и не противоречи на нормативно установени правила.

Както вече бе посочено – ииците, от една страна, са собственици на обект в етажната собственост, ответниците, от друга, са собствениците на останалите обекти в нея. Осъществено е по желание на ответниците и без противоречие със строителните правила или други правни норми действие – поставяне на ролетна врата на входа на рампата към подземните гаражи.

Тезата на ииците е, че след като към подземното строително ниво няма друг достъп, освен рампата, в него се намират съоръжения, които обслужват всички собственици на самостоятелни обекти в сградата, а не само собствениците на гаражи - главното ел.табло, главните прекъсвачи на хранващите инсталации и главният водопровод, то ролетната врата, от която те нямат електронен отключващ механизъм, пречатства ползването на общите части, тъй като те не са в състояние да контролират или проследяват ползваната електрическа енергия, да следят водоподаването, да контролират хранването на имота си и създава затруднения при възникване на аварийни ситуации или планови ремонти в жилището им. Пречатстван бил и достъпът им до площадката за отдих.

Поради това искат да бъде премахната ролетната врата преграждаща входната алея /рампата/ към подземното строително ниво.

Посредством заключенията на експертизата, която по гореописаните

причини съдът изцяло кредитира, се установява, че в сградата са налице две електротабла - едното е разположено на фасадата на сградата, а другото е в непосредствена близост зад спорната ролетна врата. Водомерният възел на главния водопровод на сградата е разположен в гараж № 3.

Едното електротабло е достъпно от улицата. Достъпът до електротаблото, разположено зад ролетната врата, както и до водомерния възел може да бъде осъществен от две места. Единият е през основния вход на сградата - водещ както към жилищните обекти, така и към сутерена, другият - през процесната врата, като за водомерния възел, след още две врати - една към общата част в сутерена и още една - на гараж № 3.

Затварящият механизъм на ролетната врата е с електродвигател и с ръчно управление, за употреба на електродвигателя се ползва дистанционно устройство, но тъй като вратата може да бъде отворена механично, без необходимост от ключ, то вътрешното електротабло може да се достъпни без проблем - като се използва приспособление за механично отваряне на вратата. Водомерният възел, разположен в гараж № 3 е еднакво достъпен/недостъпен за всички етажни собственици извън този на гаража, като непосредственото му достигане не е в зависимост от ролетната врата, тъй като двете ролетни врати /процесната и долната/ могат да се отворят по описания начин, но е необходим присъствието на собственика на гараж № 3 или упълномощено лице за отваряне на гаражната врата.

По повод оплакванията за недостъпност на площадката за отдих, се установи, че в одобрената строителна документация и на последващите екзекутиви няма отредена „площадка за отдих“.

Соченото от ищците място представлява пространство, което е частичен покрив над подземните гаражи и е разположено в южната част на имота, като същото осигурява изискващото се по ЗУТ и съответната Наредба за застрояване отстояние между основните застроявания в съседни имоти. Това пространство също е достъпно от две места - през 8 стъпала 20/23 см., с първо стъпало - долно ниво, непосредствено след прохода при рампата към подземните гаражи и през склада на единия търговски обект.

От така описаните обстоятелства се налага заключението, че възможността на ищците да ползват/достигнат общите части и в частност вътрешното електрическо табло, водомерния възел и пространството над подземните гаражи, не е пренятствана от процесната ролетна врата. Освен това същата може да се отваря и механично, без да им е необходим дистанционно устройство. За поставянето на вратата има съгласие на етажните собственици, то е отразено в екзекутивната документация за въвеждането на строежа в експлоатация и

не са нарушени законови правила, доколкото за монтирането не се изисква разрешение за строеж – тоест действието не е неоснователно. Следователно не са налице и последните предпоставки за уважаване на негативните искове на ищците и те следва да бъдат отхвърлени като неоснователни против всички ответници.

Ето защо обжалваните решения – основното и допълнителното, са правилни и следва да бъдат потвърдени, включително по отношение на разноските.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноски за тази инстанция следва да се възложи на въззивниците и те следва да понесат своите както са направени и заплатят тези на ответниците М. П. Д., Д. Й. Д., Д. П. К., Д. Д. Д. и Х. Д. Н. в размер на по 300 лв. за всеки от тях. Размерът на адвокатското възнаграждение е съобразен с вида, характера и сложността на спора и броя на съдебните заседания и осъществените процесуални усилия от пълномощника, както и с минималните размери по Наредба №1/2004г. Също така въззивниците следва да внесат по сметка на СлОС сумата 500 лв. възнаграждение, съобразено с нормата на чл. 47 ал. 6 пр. посл. от ГПК и размера по наредба №1/04г., за особен представител на въззиваемия Г. Й. С., назначен по реда на чл. 47 ал. 6 от ГПК – адв. Г. Х. М. за осъщественото процесуално представителство. Сумата е изплатена от бюджетните средства на СлОС, тъй като с определението си от 24.04.2023г. съдът е пропуснал да определи това възнаграждение и да го възложи на въззивниците, както разписва нормата на чл. 47 ал. 6 пр. посл. от ГПК.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно решение № 44/11.11.2022г. по гр.д. № 4637/20 г. на СлРС и допълнително решение № 260002/17.02.2023г. по гр.д. № 4637/20г. на СлРС.

ОСЪЖДА С. Р. К. и М. А. К. да заплатят на М. П. Д., Д. Й. Д., Д. П. К., Д. Д. Д. и Х. Д. Н. направените разноски по делото за въззивното

производство в размер на по 300 лв. на всекиго от тях.

ОСЪЖДА С. Р. К. и М. А. К. да заплатят по сметка на СлОС сумата 500 лв. изплатено от бюджетните средства възнаграждение за особения представител по чл. 47 ал. 6 от ГПК на въззиваемия Г. Й. С. – адв. Г. Х. М..

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____